

IZ SONČNE ZAMBIJE, BOŽIČ 2002.

IZ NOVE DEŽELE VAM VOŠČIM ZA BOŽIČ IN ZA NOVO LETO 2003!!!

Ko sem se lani odpravljajal na sobotno leto, nisem vedel, kam bom nastavljen po moji vrnitvi v misijone. **Petnajst let sem bil preživel v Nangomi**, čas bi že bil, da grem kam drugam. In sem tudi šel. Ob času Svetovnega Mladinskega Kongresa v Torontu, me je zambijski rovincijal obvestil, da me pošilja v Malavi na župnijo Kasungu. Po prijetnih počitnicah v Torontu in doma v Sloveniji sem se potem vrnil v Zambijo. **Rad bi se zahvalil vsem, ki ste me obdarovali in me vzpodbujali za moje prihodnje misijonsko delo.** Človek bi ostal kar doma. Domovina je prelepa! Ohrabrujoča je tudi misel, da Evropa sprejema Slovenijo kot enakovrednega partnerja. Marsikdo me je vprašal: »Ja, pa boš kar zmeraj ostal v Zambiji. Ostani pri nas; tudi tu so misijoni.« Kljub tem prijaznim povabilom sem se podal na pot v Zambijo. 2. oktobra letos pa sem prispel v **Malawi**, kjer me čakajo novi izzivi.

Malawi je dežela, ki je po površini **petkrat večja od Slovenije** in ima deset milijonov ljudi. Naseljenost je torej podobna tisti v naši domovini. Velikih tovarn tu ni. Ljudje se preživljajo v glavnem s poljedelstvom. Koruza in tobak sta glavna pridelka. Te dni je padel prvi dež. Letošnje deževje je kar nekam zakasnilo! Ljudje sedaj pridno sejejo koruzo in sadijo tobak. Gozdove so izsekali za polja. Le v severnem delu države rastejo domače vrste drevja in nasadi borovcev. **Lilongwe je malawijska prestolnica.** Država ima večstrankarski in demokratski sistem vladanja. Obstaja pa tendenca prevlade vodeče stranke. Prvi misijonarji so prišli v Malawi pred 120 leti iz Anglije. Bili so metodisti. Katoličani so jim kmalu sledili. **Danes je v Malawiju sedem katoliških škofij.** Kasungu se nahaja v škofiji Lilongwe.

Torej: **moje novo delovno mesto se nahaja v mestu Kasungu**, ki šteje 40.000 ljudi. Nahaja se 130 km severno od prestolnice Lilongwe. Mesto je dobilo ime po hribu, ki se dviga 500 m iznad mesta proti severozahodu. V mestu se govori čičeva jezik, ki smo ga v Zambiji imenovali činjandža. Ukvarjajo se s trgovino in s kmetijstvom. Kot vidim, ima veliko ljudi svoja posestva izven mesta na deželi. Vodo dobivamo iz nekaj umetnih jezer, elektriko pa iz domačih elektrarn. V mestu je tudi okrajna uprava z vsemi uradi, ki k njej spadajo. Imamo bolnišnico z 200 posteljami. Med bolniki je večina obolelih za AIDS'om. Lakota, kateri je lani podleglo 12 ljudi na dan v našem okraju, preti tudi letos. Pet gimnazij pove, da so ljudje ukaželjni. K temu je veliko pripomogel prvi malawijski predsednik Kamuzu Banda. Kasungu je njegov rojstni kraj. V bližini mesta je dal zgraditi prvorazredno gimnazijo. Nanjo so malawijci zelo ponosni. Moji prvi vtisi so dobri: **Malawijci so dobri in prijazni ljudje**; po prijaznosti so dokaj podobni Zambijcem. Lepo so me sprejeli.

Župnijska cerkev je posvečena sv. Jožefu. Zgrajena je bila pred desetimi leti. Je prostorna. V njej lahko sedi 1000 ljudi. Zgradila jo je škofija, upravljali pa so jo karmeličanski patri iz župnije Chipaso, ki se nahaja sedem kilometrov vzhodno od našega mesta. Župnija je bila prevelika. Hoteli so jo razdeliti. Del prvotne župnije naj bi prevzeli jezuiti. V ta namen je bil sem poslan **p. Jože Grošelj, iz Zambije**, da najprej zgradi rezidenco. P. Grošelj se je lotil dela z veliko ljubeznijo in vnemo. V enem letu je hiša stala. On v njej ni ostal. Po zasluženih počitnicah je bil nastavljen v Nangomi. Tam me je zamenjal junija meseca lanskega leta. **V Kasungu pa sta bila poslana dva jezuitska patra: Poljak Joseph Oleksy in Hrvat Ivan Gerovac.** Z njunim prihodom se je okrepil malawijski del naše jezuitske province. Obenem pa je z njima škofija Lilongwe ustanovila novo župnijo sv. Jožefa v Kasungu. To se je zgodilo 22. oktobra leta 2000. P. Joseph Oleksy je postal njen prvi župnik.

Moji prvi vtisi o župniji sv. Jožefa v Kasungu so dobri. P. Joseph in p. Ivan sta me z veseljem sprejela, saj sama težko zmoreta delo v mestu in na podeželju s 25 podružnicami. **Delo na**

Župniji smo si razdelili. Jaz naj bi prevzel mestni del župnije. Sprejemne maše se je udeležilo 2000 vernikov. Bilo je veličastno in nepozabno! Prve dni sem si ogledal župnijsko cerkev in ostale prostore. Videl sem, da marsikaj manjka. Nova župnijska cerkev je bila zgrajena pred desetimi leti. Prejšnja cerkev pa je bila spremenjena v dvorano. Sprejme lahko le nekaj sto ljudi. Župnija še nima župnijskega urada. Razredi za verouk so sanje. **Morali bomo skozi začetne težave, ki postajajo novi izzivi zame.** Če nadaljujem, naj povem, da je bila župnija Kasungu podružnica tudi po svoji mentaliteti. Verniki so bili dobro organizirani, a prepuščeni bolj samim sebi. Sedaj se navajamo drug na drugega. Ob nedeljah je prej hodil eden od karmeličanskih patrov maševat. Včasih je bila maša tudi med tednom. Sedaj pa imamo tri sv. maše ob nedeljah in tudi vsakodnevno mašo. Mestna župnija je razdeljena na 22 krščanskih občestev. Teh prej ni bilo. Tu so osnovne šole, gimnazije in bolnišnica. Bil sem prijetno presenečen, ko sem pri prvi maši v Kasungu maševal ob prisotnosti 1200 vernikov. Vsi pojejo in molijo v istem jeziku. Stik z njimi je bil hitro vzpostavljen. Mislil sem si: »Če bi imeli dobro zvočno napeljavo, bi bilo bogoslužje še lepše.«

Pred prazniki se ponavadi delijo zakramenti. Tako sem ta teden blagoslovil 17 porok. Krsti gredo v stotine, prav tako prva obhajila. Tudi na podružnicah je versko življenje živo. Na drugi največji podružnici sv. Petra sem naenkrat krstil 65 katehumenov. Naslednjo nedeljo pa je na isti podružnici skupina 165 otrok prejelo prvo sv. obhajilo. Dan prej sem bil spovedoval štiri ure. Spomin me je ponesel v moja otroška leta v domačo župnijo Kovor, kjer sem šel prvič k spovedi in k sv. obhajilu. Tako podoživljam svojo mladost!

Zambije in Nangome ne morem pozabiti. Tam sem preživel najlepša leta svojega življenja. To so bila leta dozorevanja in plodnega misijonskega delovanja. Nazaj gledam s hvaležnostjo Bogu in vsem sodelavcem, ki mi jih je On poslal na pot. Delo v Nangomi še ni popolnoma končano. Kar pa sem tam videl ob svojem obisku po vrnitvi v misijon, me navdaja z upanjem: delo gre naprej ob skrbnem in požrtvovalnem delu p. Jožeta Grošlja tudi brez mene. Božji blagoslov naj bo z njim in z njegovimi sodelavci!

Zambijo sem težko zapustil. Tam imam svoje sobrate in veliko prijateljev. Med njimi je tudi novi slovenski misijonar v Zambiji, bogoslovec Damjan Ristić, ki se nam je pridružil letos. Včasih jih bom obiskal in ostal z njimi v stiku po telefonu in po elektronski pošti. Po Božiču grem tja na obisk in na sestanke, ki so običajni v Družbi. Upam tudi, da se dobimo slovenskimi misijonarji v Zambiji skupaj na »slovenski misijonski dan.« Prav gotovo bo ena od točk naših pogovorov bodočnost lističa »Iz sončne Zambije.« Morda se bo preimenoval v list »Iz sončne Afrike!«

Ob koncu naj povem še to, da sem letos izgubil pet zelo dobrih prijateljev. Moj domači župnik v Kovorju, **gospod Ivan Kos**, nas je nenadno zapustil aprila letos. Poživiljal je moje počitniške dni v domovini. Sledil mu je **p. Franc Svoljšak**, ki me je letos poleti osebno povabil na svojo zlato mašo, ki jo ni dočakal. Tri dni prej je umrl. Bil je magister novincev, ko sem bil v novicijatu. Daje mi zgled dobrega človeka in pristnega duhovnika. Po svoji vrnitvi v misijone sem najprej dobil vest, da je nepričakovano umrl **gospod Miha Rehberger** iz Bedforda. Pri jih sem stanoval, ko sem se učil angleščino pred odhodom v misijone. On in njegova žena Gabrijela sta bila misijonarja v zaledju. Potem nas je v Mariboru zapustil **p. Radogost Grafenauer**. Z njim me vežejo sorodstvene, jezuitske in prijateljske vezi. Ob koncu oktobra letos pa je prežgodaj umrl **gospod Blaž Potočnik**, s katerim sva se spoprijateljila že v mojih študijskih letih v Torontu in sva vedno ostala prijatelja. Nikoli ne bom pozabil dolgega pogovora, ki sva ga imela letos poleti na klopci pred njegovo hišo: kot v slovo! **Vsakega od njih zelo pogrešam. Naj počivajo v miru!**

Moj novi naslov: *Fr. S. Rozman*

Kasungu Catholic Church

P.O. Box 406, Kasungu, MALAWI

Tel: 00 265 1 253417; E-mail: givan-sj@eomw.net

je zamenjal junija meseca lanskega leta. V Kasungu pa sta bila poslana dva jezuitska patra iz Zambije: poljak Joseph Oleksy in Hrvat Ivan Gerovac. Z njima je škofija Lilongwe ustanovila novo župnijo sv. Jožefa v Kasungu. To se je zgodilo 22. oktobra 2000. P. Joseph Oleksy je postal njen prvi župnik.

Moji prvi vtisi o župniji sv. Jožefa v Kasungu so dobri. P. Joseph in p. Ivan sta me z veseljem sprejela, saj sama težko zmoreta delo v mestu in na podeželju s 25 podružnicami. Takoj sta mi zaupala skrb za kuhinjo. Ustvariti si hočemo dom, kjer bo prijetno živeti. Delo na župniji smo si razdelili. Jaz naj bi prevzel mestni del župnije, ki gre skozi začetne težave, ki so postali novi izzivi zame. Še pred dvema letoma je bila župnija podružniška cerkev. Verniki so bili prepuščeni bolj samim sebi. Sedaj se navajamo drug na drugega. Prej je sem hodil eden od karmeličanskih patrov maševat ob nedeljah in včasih med tednom. Sedaj pa imamo tri sv. maše ob nedeljah in mašo vsak dan. Mestna župnija je razdeljena na 22 krščanskih občestev. Tega prej ni bilo. Tu so osnovne šole, gimnazije in bolnišnica. Bil sem prijetno presenečen, ko sem pri prvi maši pred sabo gledal 1.200 ljudi. Vsi pojejo in molijo v istem jeziku. Kontakt z njimi je bil hitro vzpostavljen. Mislil sem si: »Če bi imeli dobro zvočno napeljavo, bi bilo bogoslužje še lepše.« Sprejemne maše se je udeležilo 2.000 vernikov. Bilo je veličastno in nepozabljivo!

Pred prazniki se ponavadi delijo zakramenti. Tako sem v enem dnevu blagoslovil 17 parov. Krsti gredo v stotine, prav tako prva obhajila. Tudi na podružnicah je versko življenje živo. Na drugi največji podružnici sv. Petra sem naenkrat krstil 65 katehumenov. Naslednjo nedeljo pa je na isti podružnici skupina 165 otrok prejelo prvo sv. obhajilo. Dan prej sem bil spovedoval štiri ure. Spomin me je ponesel v moja otroška leta v domačo župnijo Kovor, kjer sem šel prvič k spovedi in k sv. obhajilu. Tudi to so nepozabni vtisi!

Zambije in Nangome nikoli ne bom pozabil. Tam sem preživel najlepša leta svojega življenja. To so bila leta dozorevanja in plodnega misijonskega delovanja. Nazaj gledam s hvaležnostjo Bogu in vsem sodelavcem, ki mi jih je On poslal na pot. Delo v Nangomi še ni popolnoma končano. Kar sem tam videl ob svojem obisku po vrnitvi v misijon, me navdaja z upanjem: delo gre naprej ob skrbnem in požrtvovalnem delu p. Jožeta Grošlja. Božji blagoslov naj bo z njim in z njegovimi sodelavci!